

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De mortuo mundo, cuius vitæ est in Christo. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

tempus est, vt commendes terræ corpus meum, de qua sumptum est. Non est magna cura, vbi ponatur, vel qualiter tractetur: dummodo spiritus saluus fiat, & ad te perueniat. Habeat bene spiritus meus, quem tibi commendo: caro autem mea requiescat in spe, in nouissimo die resuscitanda. Nam vbiunque recondita fuerit, tibi remota vel ignota esse nõ poterit. Recipe me ab hominibus, & sanctorum tuorum me coniunge societatibus. Tædet me vitæ temporalis: sola dies me delectat æternæ claritatis. Non mihi obsistat in exitu de Ægypto serpens antiquus; non latret contra me in porta inimicus; non tetra eius imago perterreat; non mortis horror cõturbet; sed sancti angeli tui fideliter assistant, fortiter iuuent, viriliter protegant, blandè leniterque suscipiant, & ad caelestem paradysum cum exultatione perducant. Assistet & gloriosa Dei genitrix virgo Maria, & tota caelestis frequentia. Et tu Iesu bone, dulcis, optime, redde mihi lætitiã vultus tui, & noli me reprobare à dilectis sanctis tuis; sed retracta seu recordare, õ fili Dei, quia precioso sanguine tuo ab inimico me redemisti. Suscipe me in gloria in misericordia & in bonitate tua; quia desiderio desiderãui apud te facere pascha. O felix dies optati præmij mei! Eia, benedicta hora transitus beati, quamdiu desiderãui, & semper præ oculis seruãui. Quid mihi iam nocuerunt tribulationes & pressuræ in mundo? Quid obsuit contemptus, & labor, & humiliatio pro nomine tuo? Tu mihi viuere fuisti, nunc autem mori lucrum erit; & esse tecum in regno, multo melius manebit. Sit tibi laus & gloria, qui es vita viuientium, spes morientium, salus & requies omnium ad te peruenientium.

CAPVT VIII.

De mortuo mundo, cuius vita est in Christo.

Psal. 112.

Mortui mundo ad mortuum carne cõparatio.

I. *A*verte oculos meos, ne videant vanitatem. O Iesu vita vera, vita mori nescia; tribue mihi ex amore conteri, ex amore vulnerari, ex amore mori, ne caro possit mihi dominari. Nõdũ perfectè mortuus sum mundo, sed viuit adhuc in me vetus homo; suscitans in me varias rixas, & desideria multorum malorum: faciens noctes amaras, & dies tædiosos. O quando fiet, vt cum fiducia dicam: Ego autem æstimabam me, tanquam mortuum super terram? Qui enim mortuus est, non curat laudes hominum, nec vituperia exprobrantium, quia mortuus est. Qui carne mortuus est, non loquitur, non odorat, non gustat, nec exercet quicquam operis: sed nec vanitatem huius mundi audit, non etiam videt curiosa & pulchra, & quæcunque allicere possunt, ad amandum aliquid vile super terram. Sed qui mortuus est mundo, non est in mundo,

mundo, sed in Deo cui vivit: sicut & dilectis discipulis Paulus dicit; *Mortui estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo.* Iste sic loquitur, sic cogitat, sic videt ea quæ foris sunt, quasi non sint: quia quod videtur, temporale est & vanum: quod non videtur, æternum est & verum. Illuc igitur spectat, ille flagrat, hoc ei in corde est; ad hoc laborat, ad hoc pervenire desiderat. Hoc vult, hoc amat, hoc quærit, hoc sapit, quod intus est & latet; magnum videlicet bonum, summum, æternum bonum, de quo cogitare nunquam illi satis est; quia nimis charum est, & dulce, & delectabile, & plusquam ineffabile. Qui talis est, multum elongatus est à presentibus, & totis affectibus inhiat æternis, habens sub se appetitum sensualitatis. Nam sensualitas quærit exteriora, cupit delectabilia, aspicit presentia, negligit futura; fugit vbiunque potest amara & aspera, quæ tamen spiritui sæpe sunt salubria. Unde non sinit spiritum in silentio & quiete agere; sed diuersa ei adducit phantasmata, quæ vix sunt dicenda, pro nihilo tamen in veritate curanda. Qui autem habet gratiam spiritualis fortitudinis, potest citius subiugare insolentes carnis motus, psallens in verbo diuinæ virtutis; *Dominus mihi adiutor, non timebo, quid facta, mihi caro.*

2. Quamuis igitur isti sensualitas bellum incitet, & vox carnis submurmuret; non tamen ei facile consentit, quia maior est vis amoris Dei, quæ interius confortat. Iste quâdoque tam dulciter, tam fortiter, & ardentè ad Deum trahitur, rapitur, & tenetur; vt non videat aut vix sentiat, quæ iuxta se sunt & strepūt in mundo; quia non est ibi, sed alibi: non infra, sed supra cum Deo & in Deo: qui ipsum introrsus mouet, erigit, & quasi in curru igneo transeunt; vt fruatur aliquando eo, in felici & diu concupito cordis sui desiderio sancto. Non inuenitur foris, quia transtulit illum amator suus. Ibi solus audit verba eius, verba dilecti: & gaudio gaudet propter vocem Sponsi, in nullo sibi suspecti. Nec statim effundit in solem phialam suam, ad hauriendam vanitatem: sed inuentum thesaurum abscondit, & claudit sub signaculo: ne pes superbiæ intret, & virtus omnis depereat. Sic namque dicit ei: *Pone me sicut signaculum, super cor tuum;* & quæ ibi sequuntur. Vtile est signare cor, & custodire illud; ne fortè dilectus declinet & fugiat, qui cor purum & humile specialiter quarit & visitat. Conferat ista secum, & miratur tantum bonum, quod omnem sensum superat & donum. Miratur iterum, & interrogat diligenter; quidnam est hoc? Et latatur vehementer, quia manna de cælo descendit. Qui autem ministrat panem de cælo verum, dat etiam gustanti intellectum bonum; vt sciat, quod omne datum optimum, & omne donum perfectum, deforsum est, descendens à Patre lumine.

Coloss. 3.
2. Cor. 4.

Mortuus mundo æterna tantum cogitat, ac concupiscit.

Psal. 117.

Cant. 8.

Exod. 16.
Iacob. 1.

minimè.

minum. Hoc iam, inquit, à Deo verbum est. Nihil sine eo, omnia mihi ex ipso sunt.

3. Rursus miratur & conqueritur, quare tantum bonum tam modicè curat, cum quo tamen nò modicè ei bene est: quare quae non sapius ad audiendum & videndum illud, cor suum inclinat, quo dulcius ac felicius ad fruendum nil esse potest. Et modò vtinam de cætero id fiat. Hoc enim summè me delectat, & ampliùs delectabit, si tamen operam ad vacandum dederò. Veniat dilectus meus in cor meum, vt comedam de fructu pomorum suorum. Declinet ad me, & ostendat seipsum mihi, & ego me illi. Ipse bonum meum, & gaudium meum. Tunc incipit anhelare, & desiderare, ac vehementer amare hoc bonum, in quo est omne bonum: hoc gaudium, in quo est omne gaudium: hoc vnum, in quo omnia, paruum & magnum, summum & imum; non tamen aliquid ipforum conditorum, sed sine forma conceptuum humanorum, principium & finis omnium bonorum ab eo formarum. Vnde quandoque vult ex toto illo bono repleti, ac gaudio suavissimo perfundi, & quodammodo ab ipso cupit ad fundum absorberi & consumi, vt satisfiat insatiabili suo amori; ita vt nihil super ipse sit, sed eius totus, cuius est ignis & æstus amoris, cuius est hoc mirabile opus, vt sic in eum auidius rapiatur, & vnus cum eo spiritus efficiatur. Nec propter hoc se extollit, aut aliquid esse putat, aut cæteras despicit, vel minores iudicat, quia non est hoc suum, sed munus Dei gratuitum: vt meritò non debeat se inde extollere, cum se seauerit taliter ab eo consolari. Nò enim quarit laudes, neque fauores curat externos, sed dilectum quarit, cuius laudem & fauorem solummodo sitit: in quo omnia habet, & plusquam hæc omnia inuenit. Quia amorem eius, dulcedinem eius, & gaudiosam fruitionem eius, omnibus transitorijs præfert, & super omnia honorem eius concupiscit & diligit. Ideoq; de nullo bono se efferre, nec vanè gloriari potest. Ipse gloria eius, laus, & exultatio eius. Ipse verum & sincerum gaudium, summum & vnicum bonum, totum desiderium & complementum eius. Magis autem vult, & alios secum ita latari, & tali frui bono sine fine, nunc & in cælo. Hoc enim desiderat & orat, vt omnibus hominibus notum se faciat, & omnes ad se conuertat, & trahat; vt ipse solus laudeatur, & glorificetur, quia dilectus eius charitas est & amoris puteus, qui non potest exhauriri. Plus enim omnes amat, quàm ab omnibus possit amari. Placet tamen ei, si quis eum ex fundo amare appetat, licèt ad fundum peruenire non valeat, quia ipse omnes in amore deuorat, vincit, & superat.

CAPVT